

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

13 januari 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de zoekacties naar locaties voor nieuw aan te leggen bos

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen van het afkoppelingsbeleid voor de werking van de waterzuiveringsstations

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de verdeling van een gratis zondagskrant

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 13 januari 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.09 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de zoekacties naar locaties voor nieuw aan te leggen bos

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de zoekacties naar locaties voor nieuw aan te leggen bos.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, in uw prioriteitenlijstje voor aan te leggen stadsbossen zouden Antwerpen en de ring rond Antwerpen bovenaan prijken. De hoge bevolkingsdichtheid in dat arrondissement zou daar niet vreemd aan zijn. De heer Geldolf, de Antwerpse Agalev-schepen voor leefmilieu, zou met u reeds vergaande gesprekken hebben gevoerd over het aan te leggen stadsbos. De stad Antwerpen zou met het oog op de realisatie daarvan reeds een aanbesteding hebben uitgeschreven voor de 10 hectare polder van Muisbroek, tussen Ekeren en de haven. Ook in de rand rond Antwerpen wordt halsreikend uitgekeken naar de komst van bijkomend bos.

Ik heb hierover volgende vragen voor de minister. Hoeveel hectare bosgrond zult u aanleggen in de provincie Antwerpen ? In hoeveel hectare bosgrond voorziet u in de stad Antwerpen zelf, en naar hoeveel hectare bosgrond gaat u zoeken in de rand ? Zal men vooral proberen om beheersovereenkomsten af te sluiten met eigenaars van kleinere bossen, en dan eventueel tot uitbreiding overgaan ? Kunnen de gemeentebesturen zelf voorstellen doen om in hun gemeente bosgronden aan te

kopen, of zal het provinciebestuur een rol spelen bij de verwezenlijking van extra bebossing in de provincie Antwerpen ? Hebt u in dit verband reeds gesprekken gevoerd met andere schepenen voor leefmilieu uit andere gemeenten ?

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de voorzitter, ik wil dit door mevrouw Van den Eynde aangehaalde dossier ook naar de andere provincies doortrekken, meer bepaald naar de bosarmste provincie Oost-Vlaanderen. Tot onze grote spijt moeten we vaak vaststellen dat de gemeentebesturen de dialoog over de problematiek van het regionale bos weigeren aan te gaan om de eenvoudige reden dat er in de meeste gevallen geen voorafgaande regeling kan worden getroffen met de landbouwers. Zonder concept kan men immers niet weten welke aanpassing van landbouwgronden tot de mogelijkheden behoort.

In het licht van de intentieverklaringen die u dien-aangaande reeds hebt afgelegd en waarin u blijkt geeft van een duidelijk beleid terzake, wil ik u vragen of u bereid bent die gespreksrondes opnieuw op te starten. Ook de gemeenteraadsverkiezingen komen eraan : zij worden door de gemeenten vaak aangegrepen om zich wat groener en aankoopvriendelijker te profileren. Kunt u ons in de nabije toekomst informeren over de stand van zaken in de diverse dossiers, en over de keuzes die de administratie in overleg met de provinciebesturen heeft voorbereid of gemaakt ? Zo kunnen we eindelijk een duidelijk zicht krijgen op de financieringswijzen waarover bijvoorbeeld de bosarmste provincie Oost-Vlaanderen kan beschikken.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mevrouw Van den Eynde, ik beoog inderdaad een planmatige bosuitbreiding voor de volgende jaren. Het Ruimtelijk Structuur-

Dua

plan Vlaanderen voorziet namelijk in een toename van de oppervlakte duurzaam bos met 10.000 hectare tegen 2007. Een eerste en belangrijk instrument in dit kader is bosaanleg via verwerving van gronden door het Vlaams Gewest. In het regeerakkoord heeft de Vlaamse regering een aankoopritme van 3000 hectare per jaar vooropgesteld voor natuur in de brede zin van het woord. Een belangrijk aandeel hiervan zal voor de aanleg van nieuwe bossen worden aangewend. Voor de begroting 2000 heb ik de reeds bestaande aankoopkredieten met 398 miljoen frank verhoogd.

Voor particulieren en andere openbare besturen worden reeds subsidies toegekend voor de aanleg van bos, maar niet voor de aankoop van de gronden. Ik wil de lokale besturen verder responsabiliseren voor bosaanleg door op korte termijn ook het aankopen van gronden voor bosaanleg financieel te stimuleren. U dient er wel rekening mee te houden dat de hervorming van het investeringsfonds afgestemd was op de lokale autonomie. We gingen ervan uit dat alle gemeenten dan wel hun verantwoordelijkheid zouden opnemen en zelf keuzes zouden maken. In de praktijk bleek dit evenwel niet het geval te zijn, en we worden nu geconfronteerd met de dringende vraag van de lokale besturen aan het Vlaams Gewest om specifieke stimulansen voor de aankoop van bosgronden.

In de volgende weken en maanden zullen we de knoop moeten doorhakken over de piste die gevolgd moet worden. Het Vlaams Gewest zal moeten beslissen of die lokale besturen worden beschouwd als partners met bijhorende financiële ondersteuning, dan wel of er gereserveerdheid aan de dag zal worden gelegd. Ikzelf heb daar nu nog geen sluitend antwoord op. In het licht van de dringende vraag van de gemeentebesturen, waarnaar de heer Wille reeds heeft verwezen, denk ik dat toch zal moeten worden teruggegrepen naar het systeem zoals dit vroeger bestond, namelijk een specifieke subsidiëring vanwege het Vlaams Gewest voor de aanleg van groen- en boszones.

Men mag in dit verband zeker niet over één nacht ijs gaan. Ik ben voorstander van een planmatige of gefaseerde bosuitbreiding. Dat betekent dat een scenario met een stappenplan wordt opgemaakt met bijzondere aandacht voor het instrumentarium voor de concrete realisatie ervan, de inzet van de financiële middelen, de personeelondersteuning, enzovoort. Het is niet zo dat hierin voor elke stad of voor elke provincie een vast bepaald areaal voor bosuitbreiding is opgenomen. Wel zal er regelmatig

een evaluatie van de planmatige aanpak gebeuren met het oog op een bijsturing ervan indien nodig.

Voor de globale aanpak heeft de administratie een gewenste bosstructuur opgemaakt, waarin wordt bepaald welke locaties in aanmerking komen voor bosuitbreiding. Men geeft indicaties waar bosuitbreiding het meest geschikt is. Daarna moet in overleg met de lokale besturen worden beslist waar dit ook mogelijk en opportuun is, en moet er een keuze worden gemaakt. Deze aanpak moet nog worden geharmoniseerd met de gewenste natuurstructuur, en worden geconfronteerd met de gewenste agrarische structuur. De landbouwsector speelt immers een belangrijke rol bij de bosuitbreiding. Dit gebeurt in overleg met de minister van Ruimtelijke Ordening, die zich achter dezelfde doelstellingen schaaft. De zoekzones liggen dus min of meer vast zonder dat een areaal is opgemaakt. Bij grootschalige bebossingsinitiatieven wordt eerst een lokalisatiestudie uitgevoerd om na te gaan waar de meest geschikte locaties voor deze projecten zijn gelegen.

Er werden reeds informele gesprekken gevoerd met vertegenwoordigers van de stad Antwerpen en het provinciebestuur. Het is de bedoeling deze contacten de volgende maanden te formaliseren, zodat de lokalisatiestudie zo snel mogelijk kan worden aangevat. Morgen heb ik een gesprek met de schepen van Leefmilieu, waaruit moet blijken welke stappen reeds zijn gezet.

Bij deze studie wordt uitgegaan van een bepaald profiel van een stadsbos. Dit profiel houdt rekening met het aantal inwoners van het stedelijk gebied en met de reeds beschikbare groendomeinen voor passieve recreatie, zoals het Peerdsbos in Antwerpen. We houden dus rekening met wat reeds aanwezig is bij de beslissing over wat er nog moet bijkomen. Voor de grotere agglomeraties in Vlaanderen in de bosarme regio's zal men voor een stadsbos steeds uitgaan van een oppervlakte-doelstelling van meerdere honderden hectaren. Als eerste stap in de studie wordt deze algemene doelstelling verder verfijnd aan de hand van de lokale situatie.

Bij dergelijke projecten wil ik zoveel mogelijk partners betrekken. Dit kan het draagvlak alleen vergroten, en vergroot dus de kansen op realisatie. Op dit ogenblik bestaat er reeds een subsidieregeling voor het openstellen van bossen voor recreatie. Privé-eigenaars kunnen hierdoor worden aangemoedigd om hun bossen toegankelijk te maken voor het publiek. Deze regeling heeft tot nu toe niet veel succes. Via verdere contacten zullen we

Dua

echter trachten privé-eigenaars daartoe te overhalen.

In Oost-Vlaanderen is men daarin geslaagd via een pilootproject, waarbij zowel de provincie, de stad als de omliggende gemeenten werden betrokken. In bepaalde dossiers hebben zich echter communicatiefouten voorgedaan, bijvoorbeeld bij de Vinderhoutse bossen. We zullen dit dossier samen met de VLM grondig evalueren. Wat de projecten in Zelzate en Lembeke betreft, bestaat er een heel positieve dialoog met de provincie, de administratie en met de plaatselijke gemeentebesturen. Ik denk dat dit voor Antwerpen op dezelfde manier kan gebeuren. Het gesprek dat ik morgen zal hebben met de stad Antwerpen, zal daar ongetwijfeld meer duidelijkheid over brengen.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik dank de minister voor haar antwoord. Ik heb begrepen dat de gemeentebesturen de kans zullen krijgen om aan te geven welke locaties het meest geschikt zijn voor bosuitbreiding. Dit lijkt me heel belangrijk in het kader van de gemeentelijke structuurplannen die nog verder moeten worden opgesteld. Een goede samenwerking met het Vlaams Gewest moet dan ook mogelijk zijn.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Naast het aspect bebossing wil ik het nog even hebben over de ontbossing. Door een recente wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet bestaat de mogelijkheid tot ontbossing. Ik citeer : 'De vergunning tot ontbossing kan slechts worden verleend wanneer die gebeurt in functie van uitvoering van werken van algemeen belang die in overeenstemming zijn met de geldende plannen van aanleg.'

Dit algemeen belang wordt hier echter absoluut niet omschreven. Op basis van een aantal beslissingen van uw diensten heb ik vastgesteld dat er een mogelijkheid bestaat tot compensatie. Hiervoor moet echter een betere omschrijving worden gevonden. Immers, dit kan betekenen dat een verkaveling die is gestart in privé- of andere sfeer, niet kan worden doorgezet omdat de huidige administratie het algemeen belang inroept. Wat bedoelt men daar dan mee ?

Als de gemeentebesturen bij gebrek aan enige klaarheid over vergoedingsstelsels niet snel een beslissing nemen over de regionale bossen en stadsbossen, kan men de bevolking daarover raadplegen. Ik zal dan ook niet nalaten om de mogelijkheid van een referendum in onze regio te onderzoeken.

De voorzitter : We hebben juist een vraag ontvangen van mevrouw Heeren over de compensaties bij ontbossing. Ik stel dan ook voor daar nu niet verder op in te gaan.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen van het afkoppelingsbeleid voor de werking van de waterzuiveringsstations

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Keulen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen van het afkoppelingsbeleid voor de werking van de waterzuiveringsstations.

De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, tijdens een studiedag begin december poneerde Aquafin een ophefmakende stelling. Zo zou het niet goed zijn teveel industrie van de riolen af te koppelen omdat dit het fragiele biologische evenwicht in de waterzuiveringsstations in de war zou sturen. Een dergelijke conclusie is onrustwekkend aangezien het beleid van de vorige en ook van de huidige regering is gericht op een maximale afkoppeling van de industrie, die via regulerende heffingen moet worden aangezet tot zelfzuivering. Men kan ervan uitgaan dat Aquafin op de hoogte is van deze optie. Het is dan ook verrassend vast te stellen dat het voor de goede werking van de zuiveringsstations die Aquafin bouwt, blijkbaar noodzakelijk is een zekere mate van rioolozing door bedrijven te handhaven. Het zou mijns inziens logischer zijn dat Aquafin de door haar toegepaste technologie zou aanpassen aan het beleid van de regering.

Ik wil de minister dan ook de volgende vragen stellen. Wordt deze stelling van Aquafin door de VMM en/of Aminal onderschreven ? In welke mate is het

Keulen

handhaven van rioolozing door bedrijven noodzakelijk om de werking van de bestaande RWZI's niet te verstoren? Hoe verklaart Aquafin dat haar technologie niet beantwoordt aan het afkoppelingsbeleid van de vorige maar ook van de huidige regering? Welke maatregelen zal de minister hieromtrent nemen? Houdt de VMM bij het opstellen van haar waterzuiveringsplannen rekening met dit gegeven en zo ja, in welke mate?

De voorzitter: Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua: Mijnheer Keulen, ik wil duidelijk stellen dat de uitspraken van de vertegenwoordiger van Aquafin op geen enkele wijze bindend zijn voor de Vlaamse regering of voor het Vlaams Gewest. Het beleid van de Vlaamse overheid wordt verwoord door vertegenwoordigers van de regering of van de administratie. De NV Aquafin dient zich binnen de decretaal toegewezen opdrachten en in uitvoering van de met het Vlaams Gewest overeengekomen maatregelen volledig te richten naar de beleidsvisie van het Vlaams Gewest. Het gaat dan over het milieubeleidsplan en over de Vlaamse decreten en de besluiten die daarop betrekking hebben.

U verwijst naar een studiedag, en ik vermoed dat het gaat om een studiedag van Centexbel met betrekking tot de waterproblematiek in de textielsector. Op die studiedag was een vertegenwoordiger van mijn kabinet aanwezig, die het beleid inzake afkoppeling heeft toegelicht. Ik zal u die toespraak bezorgen. U stelt wel een aantal pertinente en terecht vragen en het is zeker goed dat dit aan bod komt.

Ik zal het eerst hebben over de gewestelijke aanpak inzake afkoppelingsbeleid en over de vraag in hoeverre dit in overeenstemming is met alles wat Aquafin op het terrein doet. Dat is immers de essentie van het probleem. Wat deze materies betreft, houden wij ons aan de principes van het decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid. Er zijn verschillende beginselen voor dat beleid: het voorzorgsbeginsel, het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstillbeginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt. Het volledige waterbeleid is op die principes geënt. Ook het afkoppelingsbeleid zoals dit door de VMM en de afdeling Water wordt gevoerd, sluit volledig aan bij die problematiek.

Inzake het afkoppelingsbeleid worden heel veel dingen gezegd. Dikwijls wordt voorgesteld alsof de overheid door dat afkoppelingsbeleid alles wil afwentelen op de zuiveringsverplichting van de industrie. Ik wil benadrukken dat die kritiek onterecht is. De sanering aan de bron is het fundamentele uitgangsprincipe van het afvalwaterbeleid. Het moet dus zoveel mogelijk worden toegepast.

Ook louter technisch bekeken mag ervan worden uitgegaan dat bronbenadering een veel gericht en functioneler behandeling toelaat dan een 'end of the pipe'-behandeling. Bij deze laatste benadering komt er een veel grotere hoeveelheid extra verdund afvalwater in het riolenstelsel terecht. Verdunning is als behandelingstechniek veruit het goedkoopst, maar zeker niet in overeenstemming met de principes van het algemeen milieubeleid.

Het afkoppelingsbeleid richt zich in de praktijk vooral naar die bedrijven waarvoor het ook relevant is. Voor het afvalwater van kleinere bedrijven is er hier geen probleem. Dat ressorteert onder hetzelfde statuut als het stedelijk afvalwater, en wordt dan ook gezamenlijk met het huishoudelijk afvalwater behandeld in een rioolwaterzuiveringsinstallatie. In de praktijk moeten we de zaken dus genuanceerd bekijken. Het afvalwater van kleine bedrijven kan zonder veel problemen worden vermengd met het stedelijk afvalwater. Het is immers grotendeels vergelijkbaar met het huishoudelijk afvalwater.

Welke bedrijven komen dan wel in aanmerking voor bronsanering? Het gaat hier om bedrijven die voldoen aan een of meer van de volgende criteria. Ten eerste gaat het om bedrijven die een nadelige invloed uitoefenen op de exploitatie van een RWZI. Ten tweede gaat het om bedrijven die een relevante impact hebben op de kwaliteit van het ontvangende oppervlaktewater. Ten derde gaat het om bedrijven waar er een overschrijding is van de forfaitair vastgelegde vracht van een of meer onderdelen van de heffingenformule.

In het op de riolering geloosde bedrijfsafvalwater mogen uiteraard enkel die stoffen worden geloosd die door een RWZI-zuivering kunnen worden verwijderd. In principe betreft het hier de parameters BOD/COD – de biologische zuurstofvraag en de chemische zuurstofvraag – en de parameters zware stoffen, totaal stikstof en totaal fosfor. Deze parameters zullen bepalend zijn voor de dimensionering van de installatie en zijn in die zin dus relevant. Het zijn bovendien ook de parameters die in de milieuvergunning van de RWZI worden opgenomen, en waar dus een regeling voor is.

Dua

Voor de andere parameters wordt ervan uitgegaan dat wanneer een bedrijf loost op het rioolstelsel, de toegepaste RWZI-zuivering afdoende is. In de toekomst zullen we echter zeker moeten nagaan of het wel terecht is ervan uit te gaan dat er voor die parameters geen probleem is. In het milieubeleidsplan is trouwens bepaald dat er ook voor de RWZI's een sturend vergunningenbeleid zal worden ontwikkeld om de effectiviteit en de milieuefficiëntie van deze installaties te vergroten.

Aan de industriële rioollosingen zal een doorgedreven minimalisatie van het lozingsdebiet worden opgelegd. Het hergebruik van water is een belangrijke noodzaak.

We komen nu tot een belangrijk probleem, namelijk de stoffen die worden geloosd door de industrie, en die niet kunnen worden gezuiverd door die installaties. Normaal gezien mogen die stoffen niet worden geloosd, maar ze zitten toch wel vaak in het afvalwater. Voor die gevallen is een afkoppelingsbeleid zeker nodig zodat de industrie zelf voor die specifieke stoffen een eigen zuiveringsinstallatie kan installeren.

Wat betreft de aanvaardbaarheid van de lozing van bedrijfsafvalwater op de riolering moet er een onderscheid worden gemaakt tussen bestaande en nieuwe RWZI's. Voor bestaande installaties moeten twee zaken tegen elkaar worden afgewogen. Ten eerste is er de omschrijving van de stedelijke agglomeratie. Welke vuilvrucht komt er al binnen via het huishoudelijk afvalwater? Hoe hoog is dat? Ten tweede is er de uitvoering van de opgelegde nutriëntenverwijdering. Als men die twee tegen elkaar afweegt, komt men tot een restcapaciteit. Men moet dan nagaan of de industrie gedeeltelijk van die restcapaciteit gebruik kan maken. In tegenstelling tot wat men denkt, is die globale restcapaciteit voor Vlaanderen veeleer beperkt. Ze is zeker niet van die aard om aan alle vragen te voldoen.

Ik heb daarnet al verwezen naar een bijkomend probleem. Wat de industrie mag lozen op een RWZI, komt dikwijls niet overeen met wat er effectief wordt geloosd. Om dit probleem op te lossen zal men in de toekomst meer aandacht besteden aan controleprogramma's. In het verleden werd immers vastgesteld dat de RWZI-werking al te vaak lijdt onder niet-vergunde lozingen of versturende lozingsprofielen die afkomstig zijn van deze bedrijven. Bij overbelaste bestaande zuiveringsinstallaties moet worden nagegaan welke in-

dustrie de zuivering van haar afvalwater zelf in handen kan nemen.

Voor nieuwe installaties moet in principe worden uitgegaan van het feit dat bedrijven hun afvalwater steeds meer zelf zuiveren om de oplopende kost van de afvalwaterheffing te vermijden. Terzake moet er wel op worden gewezen dat gedeeltelijke voorzuivering niet zomaar aanvaardbaar is, aangezien dit meestal inhoudt dat de goed verwerkbare fractie wordt verwijderd, met minimaliserende impact op de afvalwaterfactuur, terwijl de moeilijk behandelbare restfractie met bijbehorende oplopende exploitatiekosten naar de RWZI-exploitant wordt doorgeschoven. Om die reden wordt gesteld dat bedrijfsafvalwater dat op de riolering wordt geloosd, vergelijkbaar moet zijn met huishoudelijk afvalwater.

De voorbije jaren werd voor nagenoeg alle zuiveringsstations op basis van voormelde uitgangspunten een onderbouwde screening doorgevoerd. Daardoor werd duidelijkheid gecreëerd ten aanzien van Aquafin inzake de voor het Vlaams Gewest aanvaardbare dimensionering én ten aanzien van de bij de afkoppeling betrokken bedrijven.

De beslissing tot afkoppeling wordt echter niet blind genomen. Er wordt daarbij nagegaan of de lozing van het gezuiverde effluent in een geschikt oppervlaktewater ook effectief kan. Hierbij moet ook de eventuele aanleg van een effluentleiding in overweging worden genomen. Als we aanzetten tot afkoppeling, wordt onderzocht of het aanbieden van een nood aansluiting op een collector niet aangewezen is in het kader van een onderbouwd calamiteitenbeleid. In een noodgeval kan dan toch een uitweg via de riolering worden gezocht. Ten slotte zal er steeds overleg worden georganiseerd met het betrokken bedrijf om na te gaan wat de haalbare overgangstermijnen zijn. Dat is evident.

U vroeg ook in welke mate de goede werking van de bestaande RWZI's daardoor in het gedrang zou kunnen komen. Er wordt steeds geanalyseerd welke lozingen verenigbaar zijn met een goede exploitatie. In principe mag het stopzetten van bestaande lozingen van bedrijfsafvalwater die goede werking van de bestaande RWZI's niet hypothekeren. Mijn administratie heeft dat zeer voorzichtig geformuleerd. Ik realiseer me zeer goed dat dit op het terrein wel een probleem zal zijn. Wat Aquafin op die studiedag heeft gezegd, zal in de praktijk jammer genoeg inderdaad soms het geval zijn.

Dat zal precies het onderwerp vormen van onderhandelingen met Aquafin, want het is inderdaad

Dua

niet logisch dat het op die manier gebeurt. Als een RWZI niet meer goed werkt omdat er een bedrijf wordt afgekoppeld, dan kan ik daar alleen maar op zeggen dat er een verkeerd beleid is gevoerd. Het was immers nooit de bedoeling dat bedrijven zouden zuiveren op die RWZI's. We moeten dus onderzoeken hoe we dat kunnen rechtekken. Bij toekomstige projecten mag het in ieder geval niet zo zijn dat men bij de dimensionering rekening houdt met een groot aantal bedrijven die daarop zullen lozen. Dat signaal hebben we duidelijk gegeven aan Aquafin. Het omgekeerde is trouwens ook al het geval geweest. Er zijn situaties geweest waar bij bedrijven zodanig zuiver water loosden op een RWZI dat die RWZI niet meer werkte. Dat is de omgekeerde situatie die uiteraard even nefast is.

We zullen dit soort problemen grondig bespreken in een evaluatie met Aquafin. Op die manier zullen we naar een oplossing zoeken. Men mag immers niet uit het oog verliezen dat Aquafin verantwoordelijk is voor alle aspecten inzake technische uitvoering van de waterzuivering. Ze moeten daarvoor beantwoorden aan de eisen die worden gesteld door het gewest. Momenteel zitten we wel met een overeenkomst die weinig speelruimte laat om dat eigen beleid op te dringen, maar we zullen proberen dit in de toekomst bij te sturen.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Ik ben ook vrij actief in de commissie voor Cultuur, en in die sector maak ik vaak mee dat de plot pas op het einde wordt onthuld. Die indruk heb ik hier nu ook. U geeft een omstandig antwoord, maar pas op het einde raakt u in detail de essentie aan, met name de gevolgen van het afkoppelingsbeleid ten aanzien van de industrie voor de werking van de waterzuiveringsstations. Gevolgen die u in de praktijk wel veronderstelt, waarbij ik echter in het midden laat wat de term veronderstelling inhoudt.

Uit uw antwoord onthou ik dus vooral dat dit een proces is dat we op de voet moeten blijven volgen, en er blijkt eveneens uit dat in dit dossier het laatste woord nog lang niet is gezegd.

De voorzitter : Ik denk inderdaad dat we van een schot voor de boeg mogen spreken. In deze commissie hebben we trouwens reeds afgesproken dat de resultaatsverbintenis en de nieuwe onderhandeling van de Aquafin-overeenkomst aan een diepgaand onderzoek en een grondige evaluatie moeten worden onderworpen met het oog op de nood-

zakelijke aanpassingen. Na eerdere tussenkomsten van de heer Wille, de heer Denys en nog anderen is duidelijk gebleken dat dit zeker op onze agenda moet worden gebracht.

Minister Vera Dua : We moeten goed beseffen dat we vanuit een gehandicapte positie vertrekken. De Aquafin-overeenkomst kan zeker niet als model worden gebruikt voor andere sectoren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Maes tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels.

De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de economische impulsgebieden en de regionale landschappen zijn reeds herhaaldelijk het onderwerp geweest van vragen in deze commissie. Mijn vraag van vandaag heeft betrekking op het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels.

Sedeert de oprichting in 1992 van het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels zijn er in het Heuvelland waardevolle projecten gerealiseerd of in uitvoering inzake landschapszorg, natuurontwikkeling, zachte recreatie, bosuitbreiding en duurzame landbouw. Heel wat mensen hebben echter de vraag gesteld of de regionale landschappen in het algemeen en het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels in het bijzonder wel het jaar 2000 zouden halen. Het antwoord op die vraag is onduidelijk, maar in het nieuwe decreet op het natuurbehoud zijn de regionale landschappen wel opgenomen als een belangrijk instrument. Dit was trouwens een belofte van voormalig minister Kelchtermans.

In diverse contacten in de streek merk ik dat er bij de betrokken lokale besturen, de milieubeweging en de administraties onduidelijkheid heerst over de verdere invulling van dit regionaal landschap met als gevolg een al dan niet gewilde impasse. Zij

Maes

weten eigenlijk niet goed wat zij met dit nieuwe gegeven moeten aanvangen.

Zowel vanuit de afdeling Natuur als vanuit de afdeling Bos en Groen van Aministratie werden de jongste jaren belangrijke aankoopdossiers afgewerkt, vooral in de zone Rodeberg-Douvevallei. Deze aankopen van natuur- en bosgebied zijn uiterst belangrijke instrumenten voor het verdere natuurherstel, maar blijkbaar sleept de procedure voor de effectieve aankoop van deze gebieden erg lang aan. Privé-eigenaars maken van deze aanslepende situatie gebruik om snel waardevolle stukken aan te kopen.

In het milieubeleidsplan 2000-2004 van de provincie West-Vlaanderen staat het voorstel om het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels uit te breiden met de IJzervallei. Ik heb ook ergens vernomen dat de contracten van het personeel van de regionale landschappen met 18 maanden werden verlengd. Op zich is dat wel goed, maar dat lost de bestaande impasse en de zware werklast niet op.

Overtuigd van het belang van het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels wil ik de minister de volgende concrete vragen stellen. Zijn er opvallende vertragingen bij de aankoopdossiers? Zo ja, wat is hiervan de oorzaak en op welke manier wil de minister de aankopen vlotter laten verlopen? Welke dossiers zijn momenteel nog in de running, en wat is de stand van zaken van de verschillende dossiers? Is de erkenning voor het regionaal landschap definitief goedgekeurd? Hoe denkt u over de samenvoeging van de IJzervallei met het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels? Zijn er mogelijkheden om het aantal personeelsleden van het regionaal landschap uit te breiden? Zo ja, op welke termijn en in welke functies?

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik wil me aansluiten bij de vraag van de heer Maes. Ik ben eveneens van mening dat een aankoopvertraging een probleem is, waardoor de hele opzet verloren dreigt te gaan. Het probleem ligt echter bij de Inspectie van Financiën. Misschien kan de minister aan haar collega van Begroting vragen voor wat schot in de zaak te zorgen.

Het lijkt me niet echt aangewezen het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels zomaar uit te breiden naar de IJzervallei. Het is mijns inziens interessanter een nieuw regionaal landschap te be-

ginnen. In de IJzervallei is er immers al voldoende stof voor conflict. Bovendien kan het niet de bedoeling zijn dat de regionale landschappen de helft van de provincie innemen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik zal beginnen met het meest netelige probleem, namelijk dat van de aankopen. Tot voor kort lag de situatie in West-Vlaanderen zeer moeilijk. Ik heb dit zelf vastgesteld in een aantal dossiers. Een van de redenen daarvoor is de werking van het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen. Men moest ontzettend lang wachten op de schattingsverslagen.

We zullen proberen dit probleem op te lossen via het systeem van de provisionele vastlegging. Dit betekent dat een gebied wordt afgebakend waarbinnen men de intentie tot kopen heeft. Daarop wordt een eenheidsprijs vastgezet. Op om het even welk moment dat een eigenaar bereid is te verkopen, kan men vlot op dit aanbod ingaan. Dan hoeft de kaap van de inspectie van Financiën maar één keer worden genomen. Vroeger werd dit systeem vaak gebruikt. We zullen het nu opnieuw toepassen voor een aantal gevallen, zoals de zone Rodeberg-Douvevallei. Volgens de inspectie van Financiën liggen de schattingen van de comités vaak te hoog. Door deze te verlagen kan de onderhandelingsmarge verkleinen of verdwijnen.

Tot slot stellen we in alle provincies een structureel probleem vast, waarbij de comités voorrang geven aan de 'harde' dossiers zoals onteigeningen, boven aankopen van natuur- en bosgebieden waarvan de goede afloop van de onderhandelingen in veel gevallen minder zeker is.

Om aan te tonen dat er toch enig perspectief is, lees ik een zin voor uit een nota van de administratie. 'Recentelijk is er een gunstige kentering in het aankoopbeleid opgetreden met de goedkeuring van een aantal dossiers door de inspectie van Financiën en een snellere opmaak van de schattingsverslagen door het Comité tot Aankoop'. De inspanningen die op een informele manier worden geleverd, krijgen stilaan effect. Met de inspectie van Financiën starten we een soort van overleg op over de doelstellingen die we willen halen. Zo moet een inspecteur van Financiën vaak dossiers beoordelen zonder het kader te kennen waarbinnen deze dossiers moeten worden geplaatst.

U vraagt welke aankoopdossiers momenteel nog in de running zijn. Momenteel heeft de afdeling Natuur binnen het werkingsgebied van het regionaal

Dua

landschap West-Vlaamse Heuvels twee reservaten : de Douvevallei van 6 hectare en het Eeuwenhout van 10 hectare in Heuvelland. Voor een derde gebied van ongeveer 4,5 hectare, met name de Vallei van de Polygonebeek en de Reutelbeek in Zonnebeke, is een dossier klaar voor vastlegging. De afdeling Bos en Groen heeft onlangs twee aankoopdossiers goedgekeurd met een gezamenlijke oppervlakte van meer dan 16 hectare. Voor deze dossiers werd aan het Comité tot Aankoop gevraagd de onderhandelingen te voeren met de eigenaars, met het oog op het verlijden van de aankoopakten. Ik heb hier een nog gedetailleerdere opsomming van de stand van zaken. Daarin staat onder meer dat de afdeling Natuur 20 hectare natuurgebied in beheer heeft. 45 hectaren vallen onder het beheer van de afdeling Water. Bij de uitbreiding van deze gebieden zullen we opteren voor de provisionele vastlegging.

Het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels wordt momenteel voorlopig erkend. Het is geen gemakkelijk dossier. Volgens de wettelijke procedure is het dossier voor advies voorgelegd aan de MINA-raad, de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud, de provincie West-Vlaanderen en de buitendienst van de afdeling Natuur. Voor een aantal regionale landschappen is er een negatief advies. Slechts twee hebben een positief advies gekregen. Ik opteer er dan ook voor te werken met twee definitieve goedkeuringen en voor de rest met voorlopige goedkeuringen. De houding van een aantal adviserende instanties is zeer rigide : als men niet voldoet aan een aantal criteria, is het afgelopen. Dit is mijns inziens een te drastische aanpak. Het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels wordt momenteel voorlopig erkend. Er is immers geen positief advies voor een definitieve erkenning.

Wat de uitbreiding betreft, sluit ik me aan bij het standpunt van de heer Coens. Het zou niet goed zijn de bestaande regionale landschappen almaar uit te breiden. Voor deze afbakening bestaat trouwens een logische verklaring. De IJzervallei vormt een totaal andere problematiek, het is een ander landschap met een totaal andere geomorfologie dan het Heuvelland. Een samensmelting zou een zeer zware belasting zijn, onder meer omdat de problematiek van de IJzervallei een aparte aanpak vereist.

De personeelsinvulling tot slot valt volledig onder de bevoegdheid van het regionaal landschap West-Vlaamse Heuvels. Het is hun bevoegdheid om personeel aan te werven. Ze krijgen een jaarlijkse toe-

lage voor personeels- en werkingskosten van 2,5 miljoen frank voor een voorlopig erkend en 3,75 miljoen frank voor een definitief erkend regionaal landschap. Deze subsidieregeling is forfaitair en gekoppeld aan prestaties. Op uitdrukkelijke vraag van de inspectie van Financiën is de subsidieregeling niet gekoppeld aan bepaalde inputs zoals bijvoorbeeld het aantal personeelsleden. In het kader van het door de Vlaamse regering vooropgestelde doelmatigheidsbeleid houdt de oprichting van een regionaal landschap een resultaatsverbintenis in. De Vlaamse overheid wenst bepaalde doelstellingen gerealiseerd te zien en stelt hiervoor financiële middelen ter beschikking. De concrete invulling van het aantal en de anciënniteit van de personeelsleden is de verantwoordelijkheid van de VZW regionaal landschap.

Het instrument regionale landschappen is natuurlijk niet in de eerste plaats een tewerkstellingsinitiatief, maar een beschermingsinitiatief. Dit neemt niet weg dat ik al een aantal boeiende ideeën heb gehoord omtrent tewerkstelling in het kader van een regionaal landschap. Misschien kan men bijvoorbeeld laaggeschoolden als landschapswachters inschakelen. Met minister Landuyt moet worden besproken hoe we dit kunnen inpassen met andere financieringsbronnen.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Ik heb een aantal opmerkingen over het comité van aankoop gehoord. Ik ben ervan overtuigd dat u er dankzij al uw charmes in zult lukken de aankoopdossiers te voltooien. Zeer onlangs zijn er echter hele stukken duinen verkocht. De onderhandelingen zijn afgesprongen met het comité van aankoop op een prijsverschil van 4 frank vanwege de bidders. Dit druist toch tegen alle logica in en zorgt ervoor dat we straks alle hens aan dek zullen moeten roepen om dit bij te sturen.

Er worden maar twee regionale landschappen definitief erkend, alle andere niet. Op welke manier kan hier beroep tegen worden ingesteld ? Het feit dat dit gekoppeld is aan werkingstoelagen heeft toch heel wat nadelen voor de verdere werking. Het zou jammer zijn dat al het geld dat in het verleden is geïnvesteerd, verloren zou gaan. U mag van onze fractie op zeer veel hulp rekenen, maar een afbouw zou tegen alle logica indruisen. Ik denk dat dit niet kan en niet mag gebeuren.

Minister Vera Dua : Men heeft zich vooral gebaseerd op een zeer streng advies van de MINA-

Dua

raad. We zullen moeten nagaan hoe dit advies tot stand is gekomen. Als het dossier er is, zal ik het doorsturen naar de leden van de commissie om de elementen tegen elkaar af te wegen. Ik ben in elk geval voor de niet-afschaffing. We kunnen beter een voorlopige erkenning geven als het werkelijk niet anders kan. Mijn medewerkers zijn nu echter nog volop aan het dossier bezig.

De heer Jacky Maes : Een paar weken geleden heb ik een vraag om uitleg gehouden in verband met de natuureducatieve centra De Otter en De Nachtegaal. We zouden twee maanden wachten, maar er is nog niets gebeurd. Eerstdaags zal ik opnieuw aan uw deur moeten kloppen. De beloften die u toen hebt gedaan, zijn er niet. In juli zouden deze centra officieel opengaan, maar tot op vandaag is er nog niets gebeurd en dat betekent een drama.

Minister Vera Dua : Mijn kabinet volgt het verloop van deze dossiers intens op, maar er zijn enkele vertragingfactoren. Ik heb er absoluut geen probleem mee dat u daarover vragen stelt, doe dat maar zoveel mogelijk. Dat steunt alleen mijn wil om de zaak te doen vooruitgaan.

De heer Jacky Maes : Ik heb de indruk dat de administratie niet mee wil.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de verdeling van een gratis zondagskrant

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Coens tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de verdeling van een gratis zondagskrant.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, wie dacht dat in het jaar 2000 alle papier zou zijn verdwenen en we in een digitale wereld zouden zijn terechtgekomen met clean desks en zonder een groot verbruik van papier, had het mis. Integendeel, met de dag wordt het nog erger. We moeten onze brievenbus stelselmatig ver-

groten, en nu is er ook nog het bijkomend initiatief van de zondagskrant.

Nieuwe initiatieven moeten in goede banen worden geleid. Ik ben niet tegen een of ander initiatief, maar ik wil me buigen over de vraag hoe die kunnen worden begeleid om de cyclus die het papier doormaakt in evenwicht te houden.

Sinds enige maanden ligt overal bij de bakkers een gratis zondagskrant. Het is de bedoeling dit initiatief tot het hele Vlaams Gewest uit te breiden. Er zouden in de loop van de eerste helft van dit jaar ook gratis treinkranten komen. Men verwijst naar het weekblad van de Parijse metro dat op 400.000 exemplaren wordt verspreid. Het kan een aangenaam element zijn om de mobiliteitsproblemen op te lossen, want de trein nemen wordt nog leuker omdat men een gratis krant krijgt. Men kan op de trein veel beter dan in de auto een krant lezen. Ik heb niets tegen het initiatief, maar de vraag is wel : wat gebeurt er met het afval ?

Voor papierafval geldt sinds Vlarea de terugnameplicht. In 1999 zal de sector een recyclingvoet van 80 percent moeten bereiken. De uitvoering hiervan werd vastgelegd in twee MBO's. Die waren slechts een eerste stap om na te gaan hoe de verantwoordelijkheid van de producent in deze materie kan worden aangescherpt. Er wordt gestipuleerd dat de uitgevers bijkomende aandacht moeten schenken aan de preventie van afval, wat slechts één aspect is.

Het is normaal dat een gekochte krant in het afvalcircuit terecht komt. Een gratis verspreiding van krantjes en blaadjes zorgt echter wel voor problemen. Ook voor dit papier geldt een terugnameplicht, terwijl het echter meestal ongerecycled in de vuilnisbakken terecht komt. De vraag rijst hoe dit in de praktijk zal worden georganiseerd. Wie is er trouwens verantwoordelijk voor deze afvalstromen ? Voor mij is het onduidelijk onder welke MBO deze nieuwe afvalstromen zullen vallen. Als ze onder de MBO met de dagbladuitgevers vallen, betekent dit dat ze op die manier zonder enige vergoeding onbeperkt verder afval kunnen produceren ? Dit betekent een uitholling van de MBO. Moeten deze overeenkomsten dan niet opnieuw worden bekeken ?

Ik heb dan ook de volgende vraag. In welke mate rijmen de recente initiatieven – de zondagskrant bij de bakkers en op de treinen – met de doelstelling om het papierafval zo veel mogelijk te beperken ? Hoe verhouden deze initiatieven zich tot de doelstelling van de regering inzake preventie ? Welke

Coens

bepalingen van Vlarea zijn van toepassing op deze nieuwe afvalstromen ? Onder welke MBO's vallen ze ? Wat zijn de bijkomende verantwoordelijkheden ?

Is de minister op de hoogte gebracht van dit initiatief ? Er is immers een overeenkomst ondertekend tussen de pers en de minister. Heeft de minister hierover contact gehad met de uitgeverfederatie ? Welk initiatief zal de minister nemen ter preventie van de wildverspreiding van papierafval in stations ?

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Ik wil deze zaak toch ook eens vanuit een andere invalshoek bekijken. Ik stel me al een hele tijd vragen in verband met de vele bijlagen bij de zaterdagedities van de kranten. Dat zijn echt wel vele kilo's. Los daarvan vraag ik me af of het echt wel nodig is om op zondag nog een extra krant te verdelen. In die krant vindt men immers gewoon een herhaling van wat de vorige dagen al in de andere kranten heeft gestaan. Is het echt nodig om de zondagsrust nog eens te belasten met zo een extra krant ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Coens, uw eerste vraag was in hoeverre dit verenigbaar is met de doelstellingen van het afvalbeleid van de Vlaamse regering. In het kader van de aanvaardingsplicht papierafval en van de MBO's die werden afgesloten, kan men uiteraard niet verhinderen dat bedrijven nieuwe initiatieven nemen inzake het verspreiden van publicaties. We kunnen alleen maar proberen daar sturend in op te treden via informatie.

Het is natuurlijk wel de bedoeling dat de effectief bedeelde oplages – de huis-aan-huisbedeling – wordt verminderd. Dit door ervoor te zorgen dat reclamedrukwerk en gratis regionale pers niet meer terechtkomt in de brievenbussen van mensen die niet geïnteresseerd zijn in deze publicaties. Er is een sticker die de mensen op hun brievenbus kunnen kleven. Het zou echter nog beter kunnen. We zijn nu aan het onderzoeken in hoeverre de huis-aan-huisbedeling kan worden afgebouwd ten voordele van bepaalde publicaties die via distributiepunten worden verdeeld. Het moet dan wel om een vervanging gaan, en mag dus niet supplementair zijn. Als er een krant bij de bakker ligt, nemen alleen de mensen die er echt in geïnteresseerd zijn een exemplaar. Dat is een groot voordeel. Bij de

huis-aan-huisbedeling krijgt men de krant, tenzij men expliciet duidelijk maakt dat men die niet wil.

Het werken via distributiekkanalen heeft dus wel degelijk voordelen. Aan de hand van de overschotten per distributiepunt kan de uitgever nagaan in hoeverre hij zijn oplage moet verminderen. Hij zal dat uiteraard doen, aangezien hij er geen enkel voordeel bij heeft om met grote overschotten te blijven zitten. Dit soort systemen heeft dus zeker voordelen inzake het vermijden van afval. Zoals ik al zei, moet het dan wel over een vervanging gaan en niet iets supplementair.

Bij de publicaties die via de stations zullen worden verspreid, gaat het nog om iets anders. Ik weet niet hoe dit precies zal gebeuren. Misschien liggen die publicaties er gewoon of misschien worden ze actief uitgedeeld. Hierover zal ik nog overleg moeten plegen met de NMBS, met het oog op de selectieve inzameling van papierafval. Anders zitten we immers met een stapel papier die terechtkomt bij de grote hoop van ongesorteerd bedrijfsafval. Voorlopig is dit nog niet gebeurd, omdat het project nog maar in de steigers staat.

Een tweede vraag was in hoeverre Vlarea van toepassing is op deze nieuwe afvalstromen. De publicaties vallen onder het toepassingsgebied van de aanvaardingsplicht papierafval, behalve als er geen handelsadvertenties, reclame of publiciteitsteksten zijn opgenomen of als er minder dan drie ton papier per jaar in verbruik wordt gebracht. Ik vermoed dat dit soort zaken wel voldoende publiciteit zal bevatten om zeker onder dat toepassingsgebied te vallen.

Inzake het stationsafval kan ik het volgende zeggen. Ongescheiden stationsafval wordt beschouwd als ongesorteerde bedrijfsafvalstoffen. Het wordt dus volgens die regeling behandeld. Het is wel de bedoeling om dit in de toekomst gescheiden op te halen.

De derde vraag was onder welke MBO deze nieuwe papierstromen vallen en wat de verantwoordelijkheid is van de producent. Inzake de MBO hangt dit af van de vraag of de uitgever van de publicaties lid is van een federatie die een MBO heeft afgesloten. Voor zover ik de juiste informatie heb gekregen, zou dat wel het geval zijn voor de zondagskrant. Voor de NMBS heb ik hierover nog geen zekerheid, maar ik ga ervan uit dat het daar niet het geval is. Voor de publicaties die vallen onder de MBO met de dagbladuitgevers weet u dat er momenteel geen vergoeding wordt betaald. Er wordt wel gratis advertentieruimte ter beschikking ge-

Dua

steld voor preventiecampagnes. Dat is misschien een van de elementen waarover we nog kunnen discussiëren.

Wat betreft de contacten hebben we de OVAM onlangs de opdracht gegeven om het verspreiden van publicaties via de distributie te bespreken met de betrokken federaties. Indien nieuwe publicaties op de markt worden gebracht, dienen alle verplichtingen betreffende de aanvaardingsplicht en de bepalingen van de MBO te worden nageleefd. Dat is een nieuw initiatief.

Ik wil ook nog even reageren op de opmerkingen van de heer Maes. Ik erger me ook altijd aan die dikke pakken kranten die we op zaterdag door de bus geduwd krijgen. We zijn momenteel aan het bekijken in hoeverre de verschillende krantenbijlagen niet uit elkaar kunnen worden gehaald. Men zou bijvoorbeeld als abonnee kunnen opgeven welke delen van de krant men wil ontvangen. Iemand die een vaste job heeft, zal waarschijnlijk niet geïnteresseerd zijn in jobadvertenties.

De eerste reacties van de uitgevers zijn echter negatief. Voor hen vraagt dit immers zeer veel bijkomende inspanningen op het vlak van organisatie.

Toch vind ik dat we daarmee moeten doorgaan. Er zijn immers veel mensen die zich ergeren aan de dikke pakken kranten die ze krijgen. In een groot gedeelte van die bijlagen zijn ze niet geïnteresseerd.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mevrouw de minister, er zal inderdaad overleg moeten worden gepleegd met de NMBS. Momenteel heeft de PressShop de exclusiviteit van de verkoop van kranten in de stations. We zullen dus zeker ook moeten nagaan wat hun houding terzake is. Men blijkt wel positief te staan tegenover het voorstel. Hoe dan ook is het zeker belangrijk, dat één van de initiatieven dus wel degelijk onder de MBO valt. De Persgroep heeft die MBO immers mede ondertekend. We zullen in onderling overleg de verwerking van papierafval in de treinen en de stations moeten aanpakken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.17 uur.*
